

ฎีกาประดับดาว 2/2552

โดย ร.ต.อ.ชุมิตร ชุณหวาณิชพิทักษ์¹

นว.(สบ1) ผบก.กส.

พยานหลักฐานตามประมวลรัษฎากร

พระราชบัญญัติประมวลรัษฎากร พุทธศักราช ๒๔๘๑

มาตรา ๑๑๘ ตราสารใด ไม่ปิดแสดมปีบริบูรณ์ จะใช้ต้นฉบับ คู่ฉบับคู่ฉีก หรือสำเนาตราสารนั้นเป็นพยานหลักฐานในคดีแพ่งไม่ได้ จนกว่าจะได้เสียอากรโดยปิดแสดมปีครบจำนวนตามอัตราในบัญชีท้ายหมวดนี้ และขีดฆ่าแล้ว แต่ทั้งนี้ไม่เป็นการเสื่อมสิทธิที่จะเรียกเงินเพิ่มอากรตามมาตรา ๑๑๓ และมาตรา ๑๑๔

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 2386/2541

แม้หนังสือมอบอำนาจให้ไปร้องทุกข์จะไม่ได้ปิดแสดมปีก็รับฟังเป็นพยานหลักฐานได้ เนื่องจาก ประมวลรัษฎากรฯ มาตรา 118 ห้ามมิให้รับฟังหนังสือมอบอำนาจที่ไม่ปิดแสดมปีเป็นพยานหลักฐานเฉพาะในคดีแพ่งเท่านั้น มิได้ห้ามมิให้รับฟังในคดีอาญาด้วย ทั้งการมอบอำนาจให้ไปร้องทุกข์ก็ไม่มีกฎหมายบัญญัติให้ต้องทำเป็นหนังสือแต่อย่างใด

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 2524 - 2525/2543

แม้หนังสือที่นายอำเภอมีไปถึงสารวัตรใหญ่มิได้ปิดอากรแสดมปีตามประมวลรัษฎากร ไม่อาจใช้เป็นพยานหลักฐานในคดีแพ่งได้ก็ตาม แต่ไม่มีบทกฎหมายใดบัญญัติห้ามมิให้รับฟังเอกสารเช่นนั้นเป็นพยานหลักฐานในคดีอาญาด้วยศาลย่อมรับฟังเอกสารดังกล่าวได้ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 226

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 27/2546

ประมวลรัษฎากรฯ มาตรา 118 ห้ามมิให้รับฟังหนังสือมอบอำนาจที่ไม่ปิดอากรแสดมปีเป็นพยานหลักฐานเฉพาะคดีแพ่งเท่านั้น มิได้ห้ามมิให้รับฟังในคดีอาญาด้วยการที่โจทก์ทั้งสี่ทำหนังสือมอบอำนาจให้ผู้รับมอบอำนาจฟ้องจำเลยในคดีอาญานี้จึงไม่จำเป็นต้องปิดอากรแสดมปีแต่อย่างใด จึงรับฟังหนังสือมอบอำนาจเป็นพยานหลักฐานในคดีได้

¹ นิติศาสตรบัณฑิต(รามฯ), เนติบัณฑิตไทย, นิติศาสตรมหาบัณฑิต(จุฬาฯ), ทนายความรุ่นที่ 13 ,

**หน้าที่นำสืบในคดีอาญา เป็นการนำ ป.วิ.แพ่ง มาตรา 84/1 ประกอบ ป.วิ.อาญา
มาตรา 15 เชื่อม มาตรา 174 ที่กำหนดให้โจทก์มีหน้าที่นำสืบก่อนเสมอ ดังนั้น จึงถือ
เป็นเรื่องเคร่งครัดจะให้จำเลยนำสืบก่อนไม่ได้**

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 943/2508

คนร้ายจูงกระบือไปจากใต้ถุนเรือนจำเลยเมื่อเวลาประมาณ 24 นาฬิกา จำเลยร้องถาม คนร้าย
หันปิ่นมาทางจำเลย จำเลยจึงยิงปิ่นไปจากบนเรือน 2 นัดถูกคนร้ายตาย จำเลยเคยถูกลักกระบือมาแล้ว
ครั้งหนึ่ง และหมู่บ้านนั้นมีการลักกระบือกันเสมอ ดังนี้ การกระทำของจำเลยเป็นการป้องกันสิทธิของ
ตนให้พ้นอันตรายพอสมควรแก่เหตุจำเลยจึงไม่มีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 68

จำเลยต่อสู้ว่าจำเลยกระทำเพื่อเป็นการป้องกัน เท่ากับจำเลยปฏิเสธว่าไม่ได้กระทำผิด จึงเป็น
หน้าที่ของโจทก์ที่จะนำสืบว่าจำเลยได้ยิงผู้ตายถึงแก่ความตายโดยเจตนา ไม่ใช่เป็นเรื่องที่จำเลยกระทำ
เพื่อป้องกันสิทธิของตน

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 2019/2514

โจทก์ฟ้องว่าจำเลยฆ่าผู้ตายโดยเจตนา จำเลยให้การว่าทำร้ายผู้ตายเพราะผู้ตายกับพวกเข้าปล้น
บ้านจำเลย จำเลยไม่ได้กระทำผิด ดังนี้ เป็นหน้าที่ของโจทก์ที่จะต้องนำสืบให้เห็นว่าการกระทำของ
จำเลยเป็นความจริง แต่การนำสืบในกรณีเช่นนี้ไม่จำเป็นต้องมีประจักษ์พยานมาเบิกความเสมอไป
ถ้อยคำพยานและเหตุผลแวดล้อมอาจมีน้ำหนักพอให้วินิจฉัยได้ว่าการกระทำของจำเลยเป็นการป้องกัน
หรือไม่

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 3674/2532

โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยฐานมีอาวุธปืนไม่มีหมายเลขทะเบียนไว้ในความครอบครอง
และพาอาวุธปืนโดยไม่ได้รับอนุญาต แม้จะได้ความจากคำเบิกความของจำเลยตอบคำถามค้านของ
โจทก์ว่าจำเลยไม่เคยได้รับอนุญาตจากทางราชการให้มีและพกพาอาวุธปืน ก็ถือไม่ได้ว่าโจทก์นำสืบถึง
ข้อเท็จจริงดังกล่าวเพราะในการพิจารณาคดีอาญาโจทก์มีหน้าที่นำสืบให้ฟังได้ว่าจำเลยกระทำผิดทั้ง
โจทก์ก็ไม่ได้อาวุธปืนที่จำเลยใช้ขู่ชิงทรัพย์เป็นของกลาง และไม่มีพยานหลักฐานอื่นที่พิสูจน์ให้เห็นว่า
อาวุธปืนดังกล่าวไม่มีหมายเลขทะเบียน จึงลงโทษจำเลยในความผิดทั้งสองฐานนี้ไม่ได้ ส่วนคดีที่โจทก์
ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยในความผิดฐานขับรถจักรยานยนต์โดยไม่มีใบอนุญาตขับรถ ซึ่งข้อเท็จจริงได้
จากคำเบิกความของจำเลยตอบคำถามค้านของโจทก์ว่า จำเลยไม่เคยได้รับใบอนุญาตให้ขับจี่
รถจักรยานยนต์ถือไม่ได้ว่าโจทก์นำสืบถึงข้อเท็จจริงดังกล่าว นั้น ลงโทษจำเลยตามฟ้องไม่ได้เช่นกัน

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 1841/2536

การที่จำเลยใช้มีดพกสั้นวิ่งไล่แทงผู้เสียหายและพูดว่าจะฆ่าผู้เสียหาย แล้วชักอาวุธปืนจ้องยิงไปทางผู้เสียหาย 1 นัดเช่นนี้ แสดงให้เห็นว่าจำเลยมีเจตนาฆ่าผู้เสียหาย และจำเลยได้ลงมือกระทำความผิดไปแล้ว เมื่อผู้เสียหายไม่ถึงแก่ความตาย จำเลยจึงมีความผิดฐานพยายามฆ่าผู้เสียหาย โจทก์มีได้นำสืบให้เห็นว่าจำเลยมีอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืนและพาอาวุธปืนติดตัวไปโดยไม่ได้รับอนุญาต แม้จะฟังได้ว่าจำเลยใช้อาวุธปืนยิงผู้เสียหายและในชั้นสืบพยานจำเลย จำเลยจะตอบคำถามค้านของโจทก์ว่าพนักงานสอบสวนแจ้งข้อหาแก่จำเลยว่าพยายามฆ่า มีอาวุธปืน และเครื่องกระสุนปืนไว้ในครอบครองและพาอาวุธปืนไปโดยไม่ได้รับอนุญาต และจำเลยได้ลงชื่อไว้ในบันทึกคำให้การของผู้ต้องหาซึ่งปรากฏตามบันทึกดังกล่าวว่า จำเลยได้ให้การว่าจำเลยไม่เคยได้รับอนุญาตให้มีและใช้อาวุธปืนมาก่อนก็ตาม ก็ถือไม่ได้ว่าโจทก์ได้นำสืบให้เห็นว่า จำเลยกระทำความผิดฐานมีอาวุธปืนและเครื่องกระสุนปืน และพาอาวุธปืนติดตัวไปโดยไม่ได้รับอนุญาต จึงลงโทษจำเลยในข้อหาความผิดตามพระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิงและสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ. 2490 ไม่ได้

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 1570/2511

ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญามีได้มีบทบัญญัติให้สิทธิแก่คู่ความในอันที่จะตกลงกันหรือที่เรียกว่าทำกัน ขอให้ศาลวินิจฉัยประเด็นข้อหนึ่งข้อใดโดยเฉพาะแล้วให้ศาลพิพากษาชี้ขาดไปตามประเด็นข้อที่ตกลงหรือทำกันนั้นได้ และในการนี้จะนำประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 138,182 ที่บัญญัติเกี่ยวกับการตกลงหรือทำกันในคดีแพ่งมาใช้กับคดีอาญาโดยอนุโลม ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 15 ก็ไม่ได้ เพราะประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 192 บัญญัติบังคับห้ามมิให้ศาลพิพากษาหรือสั่งเกินคำขอหรือที่มีได้กล่าวในฟ้อง

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 2923/2549

ในคดีความผิดฐานรับของโจรนั้น โจทก์มีหน้าที่ต้องนำสืบให้เห็นว่าจำเลยรับจ่านำรถจักรยานยนต์ของกลางไว้โดยรู้ว่าเป็นทรัพย์สินที่ได้มาจากการกระทำความผิดฐานลักทรัพย์ ไม่ใช่ว่าเมื่อจำเลยเป็นผู้ครอบครองรถจักรยานยนต์ของกลางแล้ว จำเลยต้องนำสืบแก้ตัวว่าตนไม่รู้ไม่เป็นของที่ได้มาจากการกระทำความผิด เมื่อโจทก์นำสืบไม่ได้ว่าจำเลยรับจ่านำรถจักรยานยนต์ของกลางโดยรู้ว่าเป็นรถจักรยานยนต์ที่ได้มาจากการกระทำความผิดฐานลักทรัพย์ พยานโจทก์จึงยังฟังไม่ได้ว่าจำเลยกระทำความผิดฐานรับของโจร ถ้าฟังคำรับสารภาพชั้นจับกุม แต่จำเลยให้การปฏิเสธในชั้นสอบสวนและชั้นพิจารณาคดี จะนำมาฟังลงโทษจำเลยว่าการกระทำความผิดฐานรับของโจรหาได้ไม่

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 5485/2539

ในคดีอาญา โจทก์มีหน้าที่ต้องนำสืบตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 174 เพื่อแสดงให้เห็นว่าจำเลยกระทำความผิดหรือไม่และต้องนำสืบข้อเท็จจริงให้ฟังได้โดยปราศจากความสงสัยว่าจำเลยเป็นผู้กระทำความผิดจริงการที่จำเลยตอบคำถามค้านว่าอาวุธปืนที่จำเลยใช้ยังเป็นอาวุธปืนไม่มีทะเบียนจะถือเท่ากับว่าเป็นคำรับสารภาพตามมาตรา 176 หาได้ไม่เมื่อ โจทก์ไม่สืบถึงโทษจำเลยไม่ได้ ความผิดฐานพยายามฆ่ารวมการกระทำฐานทำร้ายร่างกายอยู่ด้วยศาลจึงมีอำนาจลงโทษจำเลยฐานทำร้ายร่างกายเป็นเหตุให้ผู้อื่นได้รับอันตรายสาหัสตามที่พิจารณาได้ความ ได้

พยานหลักฐานในคดีอาญา (ป.วิ.อาญา มาตรา 226)

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 1758/2523

พยานที่เกิดจากขู่เชิญจงใจว่าจะให้พยานออกจากงานโดยรับบำนาญและไม่จับกุมมาดำเนินคดีรับฟังไม่ได้ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 226

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 1164/2546

เจ้าพนักงานตำรวจได้ขอความยินยอมจาก น. มารดาจำเลยซึ่งเป็นเจ้าของบ้านที่เกิดเหตุก่อนทำการค้น แสดงว่าการค้นกระทำขึ้นโดยอาศัยอำนาจความยินยอมของน. แม้การค้นจะกระทำโดยไม่มีหมายค้นที่ออกโดยศาลอนุญาตให้ค้นได้ ก็หาได้เป็นการค้นโดยมิชอบไม่ นอกจากนี้ก่อนที่เจ้าพนักงานตำรวจจะดำเนินการค้นได้เห็นจำเลยซึ่งอยู่ในห้องนอนโยนเมทแอมเฟตามีนออกไปนอกหน้าต่าง อันเป็นกรณีที่เจ้าพนักงานตำรวจพบจำเลยกำลังกระทำความผิด ซึ่งหน้าและได้กระทำลงในที่สาธารณะ เจ้าพนักงานตำรวจย่อมมีอำนาจจับจำเลยได้โดยไม่ต้องมีหมายจับหรือหมายค้นตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 78(1), 92(2) เมทแอมเฟตามีนที่เจ้าพนักงานตำรวจยึดได้จึงนำมารับฟังประกอบคำรับสารภาพของจำเลยได้

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 4417/2548

การใช้สายลับไปล่อซื้อเมทแอมเฟตามีนเป็นการกระทำเท่าที่จำเป็นและสมควรในการแสวงหาพยานหลักฐานในการกระทำความผิดของจำเลยที่ได้กระทำอยู่แล้วตามอำนาจในประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 2 (10) ชอบที่เจ้าพนักงานตำรวจจะกระทำได้เพื่อให้ได้โอกาสจับกุมจำเลยพร้อมพยานหลักฐาน การใช้สายลับไปล่อซื้อเมทแอมเฟตามีนจากจำเลยจึงเป็นเพียงวิธีการพิสูจน์ความผิดของจำเลย มิใช่เป็นการแสวงหาพยานหลักฐานโดยไม่ชอบ

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 4301/2543

เมื่อมีการละเมิดลิขสิทธิ์ของโจทก์ โจทก์ย่อมมีสิทธิดำเนินคดีแก่ผู้ละเมิดลิขสิทธิ์ของโจทก์ได้ทั้งทางแพ่งและทางอาญาซึ่งมีวิธีพิจารณาคดีและการรับฟังพยานหลักฐานที่แตกต่างกัน เมื่อโจทก์เลือก

ดำเนินคดีอาญาจึงต้องนำประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาใช้บังคับโดยอนุโลมดังนี้ ในการที่ศาลจะลงโทษจำเลยตามคำฟ้องนั้น นอกจากโจทก์จะต้องนำสืบพยานหลักฐานเพื่อพิสูจน์ให้ศาลเห็นโดยปราศจากข้อสงสัยว่าจำเลยได้กระทำความผิดตามคำฟ้องแล้ว ยังต้องได้ความว่าโจทก์เป็นผู้เสียหายที่มีอำนาจฟ้องคดีอาญาได้ด้วย

จำเลยที่ 1 ไม่มีเครื่องคอมพิวเตอร์ที่มีการทำซ้ำบันทึกโปรแกรมคอมพิวเตอร์ลงในแผ่นบันทึกข้อมูลถาวรของเครื่องก่อนที่ ส. ซึ่งรับจ้างทำงานให้โจทก์จะไปล่อซื้อ แต่จะมีการประกอบเครื่องคอมพิวเตอร์แล้วมีการทำซ้ำโปรแกรมคอมพิวเตอร์ในเครื่องคอมพิวเตอร์หลังจากที่ ส. ตกลงซื้อกับจำเลยที่ 3 แล้ว จำเลยที่ 3 ต้องการแถมโปรแกรมคอมพิวเตอร์ให้แก่ ส. ตามที่ได้ตกลงกันในวันที่ ส. ไปล่อซื้อ พนักงานของจำเลยที่ 1 อาจนำแผ่นบันทึกข้อมูลถาวรเครื่องต้นแบบเข้ามาใช้เป็นต้นแบบบันทึกถ่ายโปรแกรมคอมพิวเตอร์ลงในแผ่นบันทึกข้อมูลถาวรของเครื่องคอมพิวเตอร์เครื่องที่ ส. ล่อซื้อในช่วงเวลาหลังจากที่จำเลยที่ 1 ประกอบเครื่องคอมพิวเตอร์ที่โรงงานเสร็จและส่งไปที่สำนักงานจำเลยที่ 1 เพื่อรอส่งมอบแก่ลูกค้าที่สั่งซื้อตามเวลาที่นัดไว้ การทำซ้ำบันทึกโปรแกรมคอมพิวเตอร์ของโจทก์ลงในแผ่นบันทึกข้อมูลถาวรของเครื่องคอมพิวเตอร์ที่ ส. ล่อซื้อนั้นเป็นการทำซ้ำอันเป็นการละเมิดลิขสิทธิ์ของโจทก์หลังจากวันที่ ส. ไปล่อซื้อแล้วเพื่อมอบโปรแกรมคอมพิวเตอร์ที่ทำซ้ำให้แก่ ส. มิใช่ทำซ้ำโดยผู้กระทำความผิดอยู่แล้วก่อนการล่อซื้อ น่าเชื่อว่าการกระทำความผิดดังกล่าวเกิดขึ้นเนื่องจากการล่อซื้อของ ส. ซึ่งได้รับจ้างให้ล่อซื้อจากโจทก์ เท่ากับโจทก์เป็นผู้ก่อให้เกิดผู้อื่นกระทำความผิด โจทก์ย่อมไม่อยู่ในฐานะเป็นผู้เสียหายโดยนิตินัยที่มีอำนาจฟ้องคดีนี้ได้

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 2804/2548

ในขณะที่คดีอยู่ในระหว่างการพิจารณาของศาลอุทธรณ์ ได้มีการประกาศใช้บังคับ พ.ร.บ. ยาเสพติดให้โทษ (ฉบับที่ 5)ฯ ยกเลิกความในมาตรา 15 และ มาตรา 66 และให้ใช้ข้อความใหม่แทน แต่เงื่อนไขที่เป็นองค์ประกอบความผิดฐานมีเมทแอมเฟตามีนไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่ายตามกฎหมายเดิม มาตรา 15 วรรคสอง เป็นคุณมากกว่ากฎหมายที่แก้ไขใหม่ มาตรา 15 วรรคสาม (2) จึงต้องใช้กฎหมายเดิมในส่วนที่เป็นบทความผิดบังคับแก่จำเลย ซึ่งตามฟ้องของโจทก์ได้ความเพียงว่า เมทแอมเฟตามีนของกลางมีจำนวน 55 เม็ด น้ำหนัก 4.880 กรัม และอีก 1 ชิ้นไม่ทราบน้ำหนักเท่านั้นไม่เข้าข้อสันนิษฐานตาม มาตรา 15 วรรคสอง (เดิม) ที่ว่าการมีไว้ในครอบครองซึ่งยาเสพติดให้โทษประเภท 1 คำนวณเป็นสารบริสุทธิ์ได้ตั้งแต่ 20 กรัมขึ้นไป ให้ถือว่ามิไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่าย โจทก์จึงมีหน้าที่นำสืบเพื่อพิสูจน์ให้เห็นว่า จำเลยมีเมทแอมเฟตามีนไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่าย ซึ่งพยานโจทก์ชุดจับกุมเบิกความแต่เพียงว่า ค้นพบเมทแอมเฟตามีนจำนวน 5 เม็ดอยู่ในถุงพลาสติกม้วนอยู่ใต้ทางเกวียนในวางอยู่ที่พื้นข้างตู้ใส่พระเครื่อง และค้นพบเมทแอมเฟตามีนอีกจำนวน 50 เม็ดใส่ถุงพลาสติกซ่อน

อยู่ใต้ดินในเล้าหมู ส่วนที่กล่าวอ้างว่าจำเลยมีเมทแอมเฟตามีนไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่ายคงมีเพียงคำรับสารภาพในชั้นจับกุมและในชั้นสอบสวนเท่านั้น โดยไม่มีข้อเท็จจริงว่าจำเลยจะนำเมทแอมเฟตามีนของกลางไปจำหน่ายจ่ายแจกให้แก่ผู้ใด ที่ไหน อย่างไร แม้โจทก์จะนำสืบว่าในชั้นจับกุมและชั้นสอบสวนจำเลยให้การรับสารภาพ แต่คำรับสารภาพดังกล่าวเป็นเพียงพยานบอกเล่ามีน้ำหนักน้อยในการรับฟัง นอกจากนี้จำเลยยังนำสืบว่าจำเลยถูกเจ้าพนักงานตำรวจผู้จับกุมซ้อม โดยมีบันทึกข้อความซึ่งพยาบาลเทคนิครับรองอาการบาดเจ็บของจำเลย ทั้งจำเลยอ้างว่าจำเลยไม่เคยลงลายมือชื่อในเอกสารใดให้เจ้าพนักงานตำรวจ ดังนั้น บันทึกการตรวจค้นจับกุมและบันทึกคำให้การของผู้ต้องหาจึงเป็นพยานหลักฐานที่ได้มาโดยไม่ชอบตาม ป.วิ.อ. มาตรา 226 พยานหลักฐานของโจทก์จึงไม่มีน้ำหนักให้รับฟังโดยปราศจากข้อสงสัยว่า จำเลยกระทำความผิดฐานมีเมทแอมเฟตามีนไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่ายตามฟ้อง คงรับฟังได้แต่เพียงว่า จำเลยมีเมทแอมเฟตามีนจำนวน 5 เม็ดไว้ในครอบครองโดยฝ่าฝืนต่อกฎหมายเท่านั้น

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 4012/2534

โจทก์อ้าง ค. จำเลยในคดีอาญาหมายเลขแดงที่ 2699/2529 ของศาลชั้นต้นมาเป็นพยานคดีนี้ โดยพนักงานสอบสวนไม่ได้สอบสวน ค.ไว้เป็นพยาน แม้ตาม ป.วิ.อ. มาตรา 232 ห้ามมิให้โจทก์อ้างจำเลยเป็นพยาน แต่ ค. มิได้เป็นจำเลยร่วมกับจำเลยนี้ กรณีจึงมิใช่โจทก์อ้างจำเลยเป็นพยานและแม้พนักงานสอบสวนจะมีได้สอบสวน ค.ไว้ในฐานะพยานก็ตามแต่พนักงานสอบสวนได้สอบพยานหลักฐานต่าง ๆ ในคดีนี้มาแล้ว จึงถือว่ามี การสอบสวนโดยชอบด้วยกฎหมายแล้ว และพยานโจทก์ที่เบิกความในศาลก็ไม่จำเป็นต้องเป็นพยานในชั้นสอบสวนศาลย่อมรับฟังคำเบิกความของ ค. ลงโทษจำเลยได้ การที่ผู้เสียหายยินยอมมอบเงินให้ ค. เพราะเหตุว่า ค. จะนำรูปถ่ายของผู้เสียหายซึ่งแต่งตัวเป็นภรรยาสาไปโฆษณาอันเป็นการขู่เข็ญว่าจะทำอันตรายต่อชื่อเสียงของผู้เสียหาย และผู้เสียหายยินยอมมอบเงินให้ ค. แม้ ค. จะยังมีได้รับเงินจำนวนดังกล่าวไปก็เป็นความผิดฐานกรรโชกทรัพย์สำเร็จแล้ว

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 1548/2535

โจทก์ร่วมเช่าซื้อรถยนต์คันที่ถูกจำเลยลักไปมาจากผู้อื่นแม้ว่าขณะเกิดเหตุการณ์ในรถยนต์ยังไม่โอนมาเป็นของโจทก์ร่วมก็ตาม แต่โจทก์ร่วมเป็นผู้ครอบครองรถยนต์คันดังกล่าว เมื่อถูกจำเลยแบ่งการครอบครอง โจทก์ร่วมย่อมเป็นผู้เสียหายมีอำนาจร้องทุกข์และเข้าร่วมเป็นโจทก์กับพนักงานอัยการโจทก์ได้ ไม่มีกฎหมายบังคับว่าเอกสารที่จะอ้างหรือนำสืบในคดีอาญาจะต้องเป็นเอกสารที่ได้มีการสอบสวนและอยู่ในสำนวนการสอบสวนเท่านั้น ดังนั้น ศาลอุทธรณ์จึงชอบที่จะรับฟังบันทึกคำรับสารภาพแผนที่บ้านจำเลย และภาพถ่ายประกอบพยานหลักฐานอื่นเพื่อลงโทษจำเลยได้ แม้ว่าเอกสารดังกล่าวจะมีใช่เอกสารที่อยู่ในสำนวนการสอบสวนของพนักงานสอบสวนก็ตาม

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 3224/2531

ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 226 มิได้ห้ามนำสืบพยานบุคคลห้กลางพยาน เอกสาร การที่ศาลให้นำสืบพยานบุคคลและรับฟังพยานบุคคลนั้น จึงไม่ต้องห้ามตามกฎหมาย.

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 270/2542

ชนบัตรของกลางเป็นพยานวัตถุที่เจ้าพนักงานตำรวจใช้ล่อซื้อเมทแอมเฟตามีนจากจำเลย แม้จะมีได้ลงบันทึกประจำวัน ไว้ โจทก์ก็อ้างเป็นพยานเพื่อพิสูจน์ความผิดของจำเลย ได้ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 226 เพราะ ไม่มีกฎหมายห้าม แผนที่เกิดเหตุเป็นเพียงพยาน เอกสารจำลองถึงที่เกิดเหตุตามที่พนักงานสอบสวนได้จัดทำขึ้นแม้จะมีระเบียบให้พนักงานสอบสวนจัดทำขึ้นเพื่อประกอบคดีแต่ถ้าพนักงานสอบสวนมิได้จัดทำ ก็ทำให้พยานหลักฐานอื่นที่โจทก์นำสืบเสียไปแต่อย่างใดไม่หากพยานโจทก์ ฟังได้ว่า จำเลยกระทำผิดตามที่ฟ้องศาลก็ลงโทษจำเลยได้โดยไม่ต้องมีแผนที่เกิดเหตุ การที่จำเลยเอาเมทแอมเฟตามีนมาขายให้แก่สายลับ ผู้ล่อซื้อแม้สายลับจะไม่มีเจตนาซื้อเมทแอมเฟตามีนจากจำเลยมาเพื่อเสพหรือแสวงหาประโยชน์อื่นใดจากเมทแอมเฟตามีน ก็ถือว่าจำเลยได้ขายเมทแอมเฟตามีนตามบทนิยามคำว่าขายที่บัญญัติไว้ในพระราชบัญญัติวัตถุที่ออกฤทธิ์ต่อจิตและประสาท พ.ศ. 2518 มาตรา 4 แล้ว

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 6612 - 6613/2542

น. เป็นคนหมู่บ้านเดียวกันกับจำเลยที่ 1 บ้านอยู่ห่างกันประมาณ 1 กิโลเมตรเคยเห็นจำเลยที่ 1 มาก่อนเกิดเหตุ ย่อมจำจำเลยที่ 1 ได้ไม่ผิดตัวแน่นอน และไม่เคยมีเรื่องโกรธเคืองกับจำเลยที่ 1 มาก่อน จึงไม่มีเหตุให้ระแวงว่า น. จะแกล้งใส่ร้ายปรักปรำจำเลยที่ 1 การที่ น. ไม่ได้ร้องตะโกนบอกชาวบ้าน ให้มาช่วยดับไฟและไม่ได้ไปแจ้งเจ้าพนักงานตำรวจทันที เพราะผู้ชุมนุมประท้วงมีมากและเจ้าพนักงานตำรวจกับประชาชนเข้าไปดับไฟก็ถูกผู้ชุมนุมประท้วงขัดขวางและทำร้ายจนไม่สามารถดับไฟได้เช่นนี้ ไม่ได้เป็นเหตุให้ไม่น่าเชื่อว่า น. ไม่เห็นเหตุการณ์ คำเบิกความของ น. สมเหตุสมผล แม้โจทก์จะมี น. เป็นประจักษ์พยานเพียงปากเดียวก็มีน้ำหนักน่าเชื่อถือพยานหลักฐานโจทก์รับฟังได้ว่าจำเลยที่ 1 กระทำ ความผิดฐานร่วมกันก่อให้เกิดความวุ่นวายขึ้นในบ้านเมืองและวางเพลิงเผาทรัพย์ การสอบคำให้การ ต. และนายดาบตำรวจ ป. มีขึ้นก่อนที่จำเลยที่ 2 ถูกจับกุมแม้ข้อความที่บันทึกจะเป็นพยานบอกเล่าและไม่ได้ทำต่อหน้าจำเลยที่ 2 ก็สามารถรับฟังประกอบคำเบิกความของพันตำรวจโท ร. ซึ่งเป็นประจักษ์พยานลงโทษจำเลยที่ 2 ได้ จำเลยที่ 2 ถือกระป๋องน้ำมันมา และมีผู้ถือคบเพลิง 10 ถึง 20 คน เข้าไปราaylor ล้อมจำเลยที่ 2 แล้วจำเลยที่ 2 เทน้ำมันจากกระป๋องลงไปที่คบเพลิง พฤติการณ์ของจำเลยที่ 2 ผิดแผกไปจากผู้ประท้วงอื่น ย่อมทำให้จำเลยที่ 2 โดดเด่นน่าสนใจกว่าผู้ประท้วงอื่นการที่พันตำรวจโท ร. จำจำเลยที่ 2 ได้ จึงเป็นเรื่องที่น่าเชื่อถือแม้พยานโจทก์จะไม่มีผู้ใดเบิกความว่าจำเลยที่ 2 เป็นคนจุดไฟเผาอาคาร

ที่เกิดเหตุแต่คำเบิกความของพันตำรวจโท ร. ประกอบบันทึกคำให้การชั้นสอบสวนของ ต.และนายดาบ ตำรวจ ป. รับฟังได้ว่า จำเลยที่ 2 เป็นคนราคน้ำมันลงในคบเพลิงที่ใช้โยนขึ้นไปเผาหลังคาอาคารเก็บพัสดุ ถือได้ว่าจำเลยที่ 2 ได้ร่วมกับผู้ที่ถูกไฟคบเพลิงโยนขึ้นไปบนหลังคาอาคารเก็บพัสดุอันเป็นการวางเพลิงเผาอาคารดังกล่าวแล้ว

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 3541/2549

บันทึกคำให้การชั้นสอบสวนของ ก. ซึ่งเป็นผู้ต้องหาด้วยกันที่ให้การขัดท้อว่าจำเลยร่วมลักทรัพย์ของผู้เสียหายด้วย แต่ขณะสอบสวน ก. อายุไม่เกินสิบแปดปี พนักงานสอบสวนไม่ได้จัดให้นักจิตวิทยา หรือนักสังคมสงเคราะห์ บุคคลที่เดือดร้อนขอ และพนักงานอัยการเข้าร่วมในการถามปากคำด้วย เป็นคำให้การชั้นสอบสวนที่ไม่ชอบด้วย ป.วิ.อ. มาตรา 134 ตรี ประกอบมาตรา 133 ทวิ พ.ร.บ. จัดตั้งศาลเยาวชนและครอบครัวและวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ. 2534 มาตรา 6 ที่ใช้บังคับในขณะสอบสวน บันทึกคำให้การดังกล่าวจึงไม่สามารถรับฟังเป็นพยานหลักฐานได้

การชี้แจงนำพยานหลักฐาน (ป.วิ.อาญา มาตรา 227)

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 771/2536

คำให้การในชั้นสอบสวนของพยานที่โจทก์ไม่สามารถนำมาเบิกความในชั้นพิจารณา เป็นเพียงพยานบอกเล่า มิได้ทำต่อหน้าศาลและต่อหน้าจำเลย เป็นคำให้การที่พยานมิได้สาบานตนตามลัทธิศาสนาต่อหน้าศาล มิได้ผ่านการถามค้านเพื่อกระจายข้อเท็จจริงสำหรับค้นคว้าหาความจริงโดยละเอียดตามกระบวนการความ จึงมีน้ำหนักน้อยในการที่ศาลจะรับฟัง

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 304/2500

ตำรวจเบิกความว่า พอเกิดเหตุแล้ว จำเลยออกมาจากที่เกิดเหตุมาตกรรม มีผู้ตามจำเลยติดตาม ชี้บอกให้จับจำเลยว่าแทงผู้ตายคำของตำรวจนี้เป็นพยานชั้นที่ 1 ไม่ใช่คำบอกเล่า แต่ถ้อยคำที่ผู้ตามจำเลยมาบอกแก่ตำรวจนั้น เป็นคำบอกเล่าคำบอกเล่าในขณะที่กระชกชันชิดทันที ซึ่งตามธรรมดายังไม่ทันจะมีช่องโอกาสคิดแก้งปรักปราศารับฟังประกอบพหุเหตุอื่นๆ ลงโทษจำเลยฐานฆ่าคนโดยเจตนาได้

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 4113/2539

บาดแผลที่ผู้ตายได้รับเป็นบาดแผลฉกรรจ์เมื่อผู้ตายวิ่งมาขอความช่วยเหลือแล้วผู้ตายก็เงิบเสียงไปพูดไม่ได้อีกขณะนำผู้ตายส่งโรงพยาบาลมีผู้ถามอาการผู้ตายผู้ตายส่งเสียงอื้อแล้วไม่พูดอะไร การที่ผู้ตายวิ่งมาขอความช่วยเหลือและบอกถึงคนที่ทำร้ายตนในโอกาสแรกเช่นนี้แสดงให้เห็นได้อยู่ในตัวว่าผู้ตายรู้ตัวว่าตนจะต้องตายและผู้ตายไม่มีเวลาที่จะคิดปรักปราศบุคคลอื่น โดยไม่เป็นความจริงดังนั้น คำพูดของผู้ตายที่พูดบอกก่อนตายจึงมีน้ำหนักให้รับฟังได้

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 1612/2537

คำบอกเล่าของผู้ตายที่บอกกับพยานขณะที่พยานเข้าไปช่วยห้ามเลือดที่คอของผู้ตายซึ่งถูกทำร้ายว่าจำเลยทั้งสามเป็นคนทำร้ายผู้ตายนั้น ขณะนั้นผู้ตายยังรู้สึกตัวและไม่คิดว่าตนเองจะตายคำบอกเล่าดังกล่าวจึงไม่มีน้ำหนักพอที่จะรับฟัง

อำนาจศาลในการสืบพยานเพิ่มเติม (ป.วิ.อาญา มาตรา 228)

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 994/2491

ก่อนศาลชั้นต้นพิพากษาเรียกได้ว่าอยู่ในระหว่างพิจารณาและอาจสืบพยานของศาลเพิ่มเติมได้ โจทก์ยื่นคำขอแก้ฟ้อง เมื่อเสร็จการสืบพยานและถึงวันนัดพิพากษาดังนี้ เรียกว่า ขอแก้ในระหว่างพิจารณาในศาลชั้นต้น

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 4545/2531

ในคดีอาญา ศาลสั่งให้งดสืบพยาน โจทก์ที่ไม่มาศาลไปแล้วต่อมาระหว่างสืบพยานจำเลย พยานมาศาล เนื่องจากเป็นประจักษ์พยาน โจทก์เพียงปากเดียวที่รู้เห็นเกี่ยวกับประเด็นในคดีศาลย่อมมีอำนาจสั่งให้สืบพยานดังกล่าวได้ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 228

การเดินเผชิญสืบและส่งประเด็น (ป.วิ.อาญา มาตรา 230)

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 377 - 378/2516

ประจักษ์พยานรู้เห็นขณะเกิดเหตุมีเพียง 2 คน คือ คนหนึ่งเป็นพยานโจทก์ อีกคนหนึ่งจำเลย ระบุอ้างเป็นพยานจำเลยและแถลงขอให้ส่งประเด็นไปสืบยังศาลอื่น โดยจำเลยแถลงขอตามประเด็นไปฟังการพิจารณาที่ศาลนั้นด้วย การที่ศาลใช้ดุลพินิจสั่งไม่อนุญาตให้ตัวจำเลยตามประเด็นไปฟังการพิจารณา เท่ากับเป็นการตัดพยานสำคัญของจำเลย อันเป็นการไม่ให้โอกาสจำเลยได้ต่อสู้คดีได้เต็มภาคภูมิ จึงเป็นการไม่ชอบด้วยกระบวนการพิจารณา

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 3091/2533

การฟ้องกล่าวหาว่า จำเลยทั้งสองเบิกความเท็จหาจำต้องรอให้ศาลพิพากษาคดีที่จำเลยเบิกความเท็จเสียก่อนไม่ เพราะความผิดเกิดตั้งแต่ จำเลยเบิกความอันเป็นเท็จในการพิจารณาคดีต่อ ศาลในคดีนั้นแล้ว เมื่อจำเลยทั้งสองแถลงหมดพยานบุคคล และขอให้ศาลชั้นต้นเดินเผชิญสืบบ้านพิพาท โจทก์แถลงคัดค้าน ศาลชั้นต้นเห็นว่าไม่มีความจำเป็น แต่ เพื่อประโยชน์แห่งความยุติธรรมจึงให้ทนายของกลุ่มความถ้อย ภาพบ้านพิพาททั้งสองหลังส่งศาลแสดงว่าจำเลยทั้งสองพอใจคำสั่ง ศาลชั้นต้น และไม่ติดใจขอให้ศาลชั้นต้นเดินเผชิญสืบบ้านพิพาท การที่ศาลจะไปเดินเผชิญสืบหรือไม่เป็นดุลพินิจของศาล การที่ศาลอุทธรณ์วินิจฉัยว่า บ้านพิพาทเป็นของจำเลยที่ 2 แสดงว่าบ้านพิพาทไม่ได้เป็นส่วนควบกับบ้านเลขที่ 75 อยู่ในตัวถือได้ว่าศาลอุทธรณ์วินิจฉัยในประเด็นเรื่องส่วนควบแล้ว

ห้ามโจทก์อ้างจำเลยเป็นพยาน (ป.วิ.อาญา มาตรา 232)

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 1164/2547

ป.วิ.อ. มาตรา 232 บัญญัติห้ามมิให้โจทก์อ้างจำเลยเป็นพยานนั้น หมายถึง จำเลยในคดีเดียวกัน แต่ น. มิได้เป็นจำเลยร่วมกับจำเลยในคดีนี้ กรณีจึงไม่ต้องห้ามตาม ป.วิ.อ. มาตรา 232

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 2670/2535

เหตุเกิดขึ้นในเรือไทย เป็นการกระทำความผิดในราชอาณาจักรพนักงานสอบสวน กองปราบปราม กรมตำรวจ มีอำนาจสอบสวนคดีอาญาได้ทั่วราชอาณาจักร จึงมีอำนาจสอบสวน ส.เบิกความเป็นพยานจำเลย หากใช่เป็นกรณีที่โจทก์อ้างจำเลยเป็นพยานอันเป็นการฝ่าฝืน ป.วิ.อ. มาตรา 232 ไม่ คำเบิกความของส.นำมารับฟังเพื่อประกอบดุลพินิจในการวินิจฉัยคดีได้

การสืบพยานก่อนฟ้องคดี (ป.วิ.อาญา มาตรา 237 ทวิ)

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 2980/2547

ก่อนฟ้องคดีต่อศาล เมื่อมีเหตุดังที่ระบุไว้ใน ป.วิ.อ. มาตรา 237 ทวิ วรรคแรก พนักงานอัยการย่อมมีสิทธิยื่นคำร้องเพื่อให้ศาลมีคำสั่งสืบพยานนั้นไว้ทันทีก็ได้ โดยไม่จำกัดว่าจะต้องเป็นกรณีที่ผู้ต้องหาหาถูกควบคุมตัวอยู่หรือไม่ ประกอบกับ ป.วิ.อ. มาตรา 237 ทวิ วรรคสี่ ก็ให้ศาลสามารถมีคำสั่งอนุญาตให้สืบพยานและอ่านคำเบิกความของพยานให้พยานฟังนั้นฟังได้แม้ผู้ต้องหาจะไม่ถูกจับกุมหรือถูกควบคุมตัวอยู่

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 757/2545

การสืบพยานผู้เสียหายไว้ก่อนเพราะจะต้องเดินทางออกไปนอกราชอาณาจักรอันยากแก่การนำมาสืบตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 237 ทวิ นั้น ไม่อยู่ภายใต้บังคับมาตรา 172 วรรคสอง เพราะมิใช่การพิจารณาหลังฟ้องคดีต่อศาล ซึ่งศาลชั้นต้นจะต้องอ่านและอธิบายฟ้องให้จำเลยฟังและถามว่าได้กระทำผิดจริงหรือไม่ จะให้การต่อสู้คดีอย่างไรบ้าง ส่วนการสืบพยานผู้เสียหายก่อนฟ้องคดีแม้จะมีการพิมพ์ข้อความแทรกระหว่างบรรทัดในรายงานกระบวนการพิจารณาว่า"ก่อนสืบพยานได้สอบถามผู้ต้องหาแล้วแถลงว่าไม่ต้องการทนายความ"แต่จำเลยก็ได้ยืนยันว่า ศาลชั้นต้น ไม่ได้ถามจำเลยว่ามีทนายความหรือไม่ แต่กลับบอกว่าจำไม่ได้ว่าศาลถามหรือไม่ จึงต้องฟังว่าศาลชั้นต้นได้ถามจำเลยในเรื่องทนายความแล้ว การสืบพยานผู้เสียหายก่อนฟ้องคดีต่อศาลจึงเป็นไปโดยชอบ

การที่โจทก์จัดให้ อ. เพื่อนผู้เสียหายซึ่งอยู่ในที่เกิดเหตุและทางราชการมิได้รับรองการเป็นล่ามให้เป็นล่ามการสืบพยานผู้เสียหายตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 237 ทวิ นั้น ไม่มีกฎหมายใดห้ามมิให้เป็นล่ามไว้ ทั้งจำเลยก็ได้คัดค้านล่ามดังกล่าวไว้ในการสืบพยาน การเบิกความ

ของผู้เสียหายซึ่งเป็นชาวต่างประเทศและไม่เข้าใจภาษาไทยจึงชอบด้วยประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 46 วรรคสี่ประกอบประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 15 แล้ว

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 9413/2539

โจทก์ไม่มีประจักษ์พยานเห็นจำเลยที่ 3 เป็นคนร้ายขณะเกิดเหตุ พยานหลักฐานโจทก์มีเพียงบันทึกการจับกุมบันทึกคำให้การชั้นสอบสวนที่จำเลยที่ 3 ให้การรับสารภาพบันทึกนำชี้ที่เกิดเหตุประกอบคำรับสารภาพและภาพถ่ายซึ่งจำเลยที่ 3 ปฏิเสธในชั้นศาลและไม่ปรากฏข้อเท็จจริงว่าจำเลยที่ 3 ได้รับส่วนแบ่งทรัพย์สินที่ถูกลักขโมย จึงเป็นพยานบอกเล่าที่ไม่มีน้ำหนักเพียงพอให้รับฟังว่าจำเลยที่ 3 ร่วมปล้นทรัพย์สินของผู้เสียหายทั้งสอง

พยานเอกสาร (ป.วิ.อาญา มาตรา 238-240)

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 2572/2540

แม้โพยสลากกินรวบเป็นภาพถ่ายจากเครื่องถ่ายเอกสารไม่ใช่ต้นฉบับ แต่ภาพถ่ายเอกสารดังกล่าวเป็นบันทึกความจำเกี่ยวกับการเล่นการพนันสลากกินรวบมีจำนวนถึง 656 แผ่นและมีลักษณะเหมือนเป็นโพยสลากกินรวบที่คนเดินโพยหรือเจ้ามือเป็นผู้ทำเพื่อส่งต่อให้เจ้ามือเหนือขึ้นไปอีกทอดหนึ่งจึงต้องถ่ายสำเนาเก็บไว้เป็นหลักฐาน แม้จะรับฟังเป็นพยานเอกสารไม่ได้ แต่ก็ฟังได้ว่าเป็นพยานวัตถุเกี่ยวแก่การเล่นการพนัน

พยานวัตถุ (ป.วิ.อาญา มาตรา 241-242)

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 6744/2548

ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 241 เป็นเพียงบทบัญญัติสำหรับวิธีการสืบพยานวัตถุเท่านั้น หากใช้บังคับให้สืบพยานวัตถุเสมอไปไม่ หากศาลเห็นว่าไม่จำเป็นต้องตรวจดูพยานวัตถุก็อาจใช้ดุลพินิจไม่ตรวจดูเสียได้ การที่โจทก์อ้างส่งสำเนาภาพถ่ายธนบัตรที่ใช้ล่อซื้อซึ่งมีความชัดเจนสามารถตรวจดูลักษณะและหมายเลขธนบัตรได้โดยง่าย ทั้งจำเลยก็มีได้โต้แย้งความไม่ถูกต้องของสำเนาภาพถ่ายธนบัตรดังกล่าว ศาลจึงรับฟังสำเนาภาพถ่ายธนบัตรที่ใช้ล่อซื้อประกอบพยานบุคคลและพยานเอกสารอื่น ๆ เป็นพยานหลักฐานในคดีได้

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 7757/2543

ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 241 และ มาตรา 242 ไม่มีผลเป็นการบังคับว่าในการพิสูจน์ความผิดของจำเลย โจทก์จะต้องพิสูจน์ด้วยพยานวัตถุ โจทก์อาจพิสูจน์ความผิดของจำเลยด้วยพยานหลักฐานอื่นที่ไม่ใช่พยานวัตถุก็ได้

ผู้เชี่ยวชาญ (ป.วิ.อาญา มาตรา 243-244/1)

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 76/2529

รายงานการตรวจร่างกายผู้เสียหายตามใบตรวจชันสูตรบาดแผลของแพทย์แม่โจทก์จะไม่ได้ นำแพทย์ผู้ตรวจมาเบิกความประกอบหากจำเลยได้แถลงรับไว้ในรายงานกระบวนพิจารณาว่าแพทย์ได้ตรวจร่างกายผู้เสียหายและทำบันทึกการตรวจไว้จริงเอกสารดังกล่าวรับฟังเป็นพยานได้

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 444/2510

ในกรณีที่โจทก์อ้างผู้ชำนาญการพิเศษมาเป็นพยานเพื่อให้เบิกความประกอบรายงานการตรวจพิสูจน์ไม้ของกลางในคดีอาญานั้นไม่จำเป็นต้องส่งสำเนารายงานการตรวจพิสูจน์นั้นให้จำเลยทราบล่วงหน้า 3 วัน ก่อนเบิกความ เพราะมิใช่กรณีที่ศาลสั่งให้ผู้ชำนาญการพิเศษทำความเห็นเป็นหนังสือตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 243 วรรคสอง

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 4377/2536

ข้อหาบุกรุกตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 362 มีอัตราโทษอย่างสูงจำคุกไม่เกินสามปี หรือปรับไม่เกินหกหมื่นบาทหรือทั้งจำทั้งปรับจึงเป็นคดีต้องห้ามอุทธรณ์ในปัญหาข้อเท็จจริงตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 193 ทวิ โจทก์อุทธรณ์ว่าโจทก์นำสืบสมตามฟ้องแล้วเป็นอุทธรณ์ในปัญหาข้อเท็จจริง ศาลอุทธรณ์รับวินิจฉัยอุทธรณ์ของโจทก์ในปัญหาดังกล่าวเป็นการไม่ชอบ ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 243 วรรคสอง ที่ว่าศาลจะให้ผู้ชำนาญการพิเศษทำความเห็นเป็นหนังสือก็ได้ แต่ต้องให้มาเบิกความประกอบหนังสือนั้น บทบัญญัติดังกล่าวให้อำนาจศาลใช้ดุลพินิจที่จะทำหรือไม่ก็ได้ มิใช่บังคับกับเด็ดขาด เมื่อศาลมิได้สั่งให้ทำความเห็นเป็นหนังสือก็ย่อมไม่ต้องห้ามมิให้รับฟังความเห็นดังกล่าว

“ชีวิตแม้เลือกเกิดไม่ได้ แต่เลือกที่จะมีชีวิตที่ดีได้ หากมุ่งมั่นเพียรพยายาม”